

een vechtvlieger

Met toestemming overgenomen uit *WHAT'S UP* december 1992, uitgave van de Nieuw Zeelandse Vlieger-associatie.

Red.

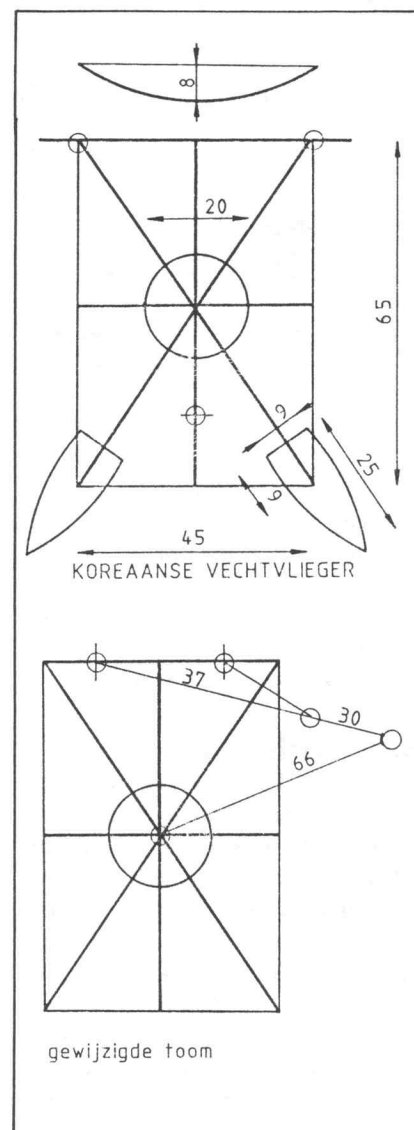
De meeste vliegeraars kennen de Indiase vechtvlieger en de Japanse Hata en weten ook hoe je die moet laten vliegen. Graag zou ik u willen laten kennismaken met de Koreaanse vechtvlieger, waarmee ik nu enige tijd bezig ben. Die vlieger is wel heel anders, met zijn rechthoekige vorm, het gat in het midden en de oortjes aan de onderste hoeken. Je ziet hem niet vaak bij vliegerevenementen. In de afgelopen maanden heb ik zeven van deze vliegers gemaakt van uiteenlopend materiaal, zoals hierna genoemd en ik ben opgetogen van hun prestaties.

Het dek was achtereenvolgens van een "rijstpapieren" zonnenscherm, van Nepalees pakpapier uit de handel, twee soorten tyvek, parka- en spinnakernylon met en zonder applicatie. In hoofdzaak is de vlieger net als andere vechtvliegers heel eenvoudig te maken, maar het kost tijd en geduld om hem optimaal af te stellen. Ik had het geluk er een te kunnen bekijken, die was gemaakt door een Koreaanse vliegervriend voor Clarry Croft uit Hamilton.

De middenligger was erg slap om de lucht zijdelings te laten ontwijken. Clarry denkt, dat de middenopening niet nodig is en ook de oortjes overbodig zijn. Zelf beschouw ik die karakteristieken wel als versieringen, maar ik ben er ook van overtuigd, dat het gat zin heeft bij harde wind en dat de oortjes de stabiliteit verhogen. Als tussenoplossing plaatste ik in de opening een kleiner rondje van papier of stof. Dit rondje vormt een decoratie, maar ook een middel waarmee de staven bijeen worden gehouden.

Mijn papieren vliegers steunde ik met gespleten bamboe ($\pm 5 \times 2$ mm). Voor de diagonalen koos ik minder buigzame staven uit en voor

de middenligger, zoals gezegd, de slapste. De neusligger verstijfde ik door twee stokken strak tegen elkaar te binden teneinde te voorkomen dat de boog onder belasting achterwaarts zou klappen. De stugheid van de stokken is maar betrekkelijk, want de vlieger moet licht en veerkrachtig blijven. Als hij wordt aan-

getrokken, mochten de staarthoeken terugbuigen om de wind langs het dek te laten stromen. Een goede vechtvlieger moet altijd buigen als de toom wordt aangetrokken en dan snel stijgen. De boog in de neus wordt gespannen tot 8 cm diepte in het midden.

De papieren vechtvliegers zijn uitstekende vliegers voor lichte wind en alle stokken heb ik tegen het zeil gelijmd om de constructie te verstevigen.

Een heel duurzame vlieger is te maken van parka- of spinnakernylon, 2 mm glasfiberstaaf voor de diagonalen en gespleten bamboe voor de liggers. De staander is van 6 mm ramin met een afplatting aan één kant tegen het dek. De liggers worden gebogen.

In sterke koude wind ging het niet goed, tot ik de toom veranderde om te voorkomen, dat de neusligger zou omklappen. Ik verplaatste de bovenste bevestigingspunten naar het midden toe, zodat de buitenkanten onder de druk van de wind terug worden gebogen. Het onderste toompunt werd naar het midden verschoven om de staander meer rugwaarts te laten buigen. Deze veranderingen maakten de vlieger bij sterke wind stabiel. Al vouwde hij bijna dubbel, hij bleef vliegen! Het schijnt, dat de traditionele toombevestiging alleen werkt bij lichte tot matige wind. Deze kleine vlieger behoort zonder staart bevredigend te vliegen. Ik weet zeker, dat iedereen die het probeert veel plezier zal beleven aan dit uitstekende vliegertje.

De decoratiemogelijkheden zijn talloos. Hoewel de traditionele versiering beperkt is, hoeft niemand zich daardoor te laten weerhouden er iets leuks van te maken.

Jim Ayers, Matamata, Nieuw Zeeland.